

'Madonna ante "Everybody wants to go to Hollywood".'

'D. t oreau pré onise la vie dans les bois.
J'é oute l'une en lisant l'autre puis je
m'endors dans une étrange mélange
spatiale où le strass devient tribal et la
sensation du vent un artifi e spe ta ulaire.'
(uit et programmaboek bij de voorstelling)

De voorstelling geeft pre ies aan oe je ze moet lezen. alfweg et stuk somt Wouter Krokaert een lange lijst negentiende-eeuwse s ilderijen op. ier gaat et niet om de nu toonaangevende modernistische stroming die bij de impressionisten begint, maar om stukken uit de a ademische traditie. Allemaal doeken die in ongunst geraakten omwille van un overduidelijke gekunsteld eid en gezwollen eid – op *Déjeuner sur l' erbe* na, oewel dit werk zeker ook t uis oort in et rijtje van nadrukkelijk 'geëns eneerde' kunstwerken. Die gekunsteld eid, dat gezwollene, maakt deze werken e ter welli t belangrijk voor Rizzo. Naast un eigenlijke onderwerp, verwijzen ze ook naar et onventionele, et voorlopige, et inadequate van elke voorstelling. Maniërisme eet dat. ristian Rizzo is een maniërist. Miss ien vergissen we ons wel, be ept als we zijn met et geloof in de waar eid van de kunst, als we denken dat we deze vorm van kunst maken niet ernstig moeten nemen omwille van aar retoriek, mooipraterij, 'ongeloofwaardig eid'. Omdat ze, o ramp, 'one t' is. Je zou e ter ook kunnen zeggen: et is mooipraterij tegen beter weten in, spreken in et besef van de ijl eid van dat spreken. Spreken in et besef van de dood.

Dat is wat deze voorstelling doet: ze toont de dood en oe ermee te leven. Niet door ertegen in te gaan of te zoeken naar wat eeuwig stand oudt. Voor Rizzo is et met de dood een beetje als met de zee: je kan tegen de kra t van de zee niet ingaan, maar je kan wel surfen op de golven. Je kan, zoals een surfer molenwiel om overeind te blijven, loze gebaren maken, tekens stellen die genot vers affen, steeds opnieuw. Ook al verandert dat niets aan de zaak. (Theater verandert

de wereld niet voor Rizzo, maar toont aar sublieme ijdel eid). Die dood is, alweer, eel letterlijk gerepresenteerd op et podium. Rondom et witte vlak staan tientallen kleine flikkerende lampjes. Ze zullen et ele stuk begeleiden. Wanneer et gebeuren dreigt stil te vallen –en dat gebeurt er aaldelijk– krijgen zij de rol van waakvlammetjes die de a tie gaande ouden. Door aty Olives ingenieuze onre tstreekse beli ting van et podium lijken zij et grootste deel van de tijd zelfs de enige li tbron op et podium. Tijdens et namen noemen al kleden de performers zi er aaldelijk om, alsof ze zoeken naar de juiste outfit voor et komende spel. En dan storten ze neer, één na één en keer op keer, met luide jammerkla ten die ondervoudig versterkt worden door Gerome Nox, tot de zaal overspoeld wordt door een kakofonie van kreten. et is een letterlijke representatie van de titel van de voorstelling: '*Soit le puits était profond, soit ils tombaient très lentement, ar ils eurent le temps de regarder tout autour*', een zin die ontleend is aan *Ali e in Wonderland* van Lewis aroll. Inderdaad, de performers verlaten de gewone wereld om zi vol overgave in de afgrond van de ongelimiteerde verbeelding te storten. Weg met alle vastig eid, alle zeker eden. Vooruit met de verbeelding. ('*Autant vouloir...*' ens eneert deze afgrondelijk eid van de verbeelding nóg pregnanter). Eens ze beland zijn in de onderwereld ontspringen zi vers illende s ènes, de ene al vreemder dan de andere.

Niet zelden ebben die s ènes een quasi-ritueel karakter. Alsof de voorstelling zi tegelijk verlustigt in et pure verzinsel, et vlu tige onta t met steeds weer andere partners, maar tegelijk rouwt om de vlu tige eid van dat plezier. Lampjes ronddragen en s ikken rond li amen die doodstil tegen elkaar aan liggen, is dat immers geen doenritueel? Wat met de lange dans met de puntmutsen die volgt? Wie of wat betoveren deze eksen? Welke droom beleven we ier? et verloop van de a tie weerspiegelt deze dubbelzinnig eid: ze groeit aan en sterft uit, ze is nu eens vrolijk, dan weer ple tig, met de grillige eigenzinnig eid van grotesken of

droedels die nergens toe leiden. De oorverdovende muziek van Nox en Amba t belet je na te denken bij die beelden, et blijven beelden die vaak ei zo na op niets uitlopen, maar dan als et ware toevallig een nieuw elan krijgen. Tot et stuk een beslissende nieuwe wending neemt. et witte podium, dat lange tijd als een wit blad was waarop deze droedels vers enen, wordt plots onrete materie. Zag et er tot dan toe uit als een monolit is wit volume, door de manipulaties van de performers merk je plots dat et in werkelijk eid samengesteld is uit kleinere balkvormige volumes. Daarmee bouwen de dansers een s ulptuur op. De abstracte, bijna metafysis e leegte van de s ène krijgt plots letterlijk 'body'. Leegte wordt wereld, voorstelling. Die voorstelling is e ter geen kopie van de gewone wereld, maar een ongerijmd 'Wonderland'. Verkeersborden met onmogelijke instruaties, toverbollen en -boompjes versieren deze steeds wisselende tuin van Eden. En de dansers zelf? Die worden steeds onerkenbaarder onder de aandoende kostuumwisselingen. Op et einde van de voorstelling kan je ze elemaal niet meer onders eiden. Op één na dragen allen immers een wit emdje, een kort zwart rokje en een pruik met lang zwart aar dat voor un gelaat angst. et enige wat en dan nog onders eidt is de kwaliteit van un bewegingen. Tot ook die wegvalt. aast onmerkbaar is et witte podium immers teruggekeerd naar zijn oorspronkelijke vorm. Met één vers il: de balken liggen nu niet meer nauw aansluitend tegen elkaar. ier en daar tekenen zi diepe, lange spleten af, als graven waarin de performers één na één verdwijnen. De waakli tjes die al van in et begin de a tie begeleidden verli ten griezelig de spleten waaruit ier en daar nog een arm of een been uitsteekt. Op de a tergrond waart een lown rond die toekijkt en la t. Ook ij verdwijnt uiteindelijk: enkel zijn masker blijft a ter op et flikkerende, lege podium. Uit niets is niets voortgekomen, een kort moment niet te na gesproken.

Dat '*Soit le puits...*' niet verzandt in betekenisloos eid, maar integendeel treffend de